

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2005. szeptember 13. *

A T-140/02. sz. ügyben,

a **Sportwetten GmbH Gera** (székhelye: Gera [Németország], képviseli: A. Zumschlinge ügyvéd),

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselet: D. Schennen és G. Schneider, meghatalmazotti minőségben),

alperes ellen,

másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtt:

* Az eljárás nyelve: német.

az **Intertops Sportwetten GmbH** (székhelye: Salzburg [Ausztria], képviseli kezdetben H. Pfeifer, később R. Heimler ügyvédek),

az OHIM negyedik fellebbezési tanácsának 2002. február 21-én, az INTERTOPS ábrás közösségi védjegy törlése iránti kérelem ügyében hozott határozata (R 338/2000-4. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(második tanács),

tagjai: J. Pirrung elnök, A. W. H. Meij és I. Pelikánová bírák,

hivatalvezető: J. Plingers tanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. május 2-án benyújtott keresetle-
véltre,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. augusztus 5-én benyújtott
válaszbeadványra,

tekintettel a beavatkozónak az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. augusztus 22-én
benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. január 7-én benyújtott válaszra,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. július 29-én benyújtott viszonzválaszra,

a 2005. február 16-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 1999. január 11-én a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK rendelet (HL 1994. L 11., 1. o; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) értelmében meghirdette az alábbi, piros, fehér és fekete színeket tartalmazó ábrás megjelölés beavatkozó által szorgalmazott közösségi védjegyként történő lajstromozását:

- 2 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 42. osztályba tartozó szolgáltatások vonatkozásában tették, az alábbi leírással: „bukméker-szolgáltatás, mindenfajta fogadással kapcsolatos szolgáltatás” (a továbbiakban: a szóban forgó szolgáltatások és a szóban forgó közösségi védjegy).
- 3 1999. május 17-én a felperes a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében törlési kérelmet nyújtott be az OHIM-hoz. Kérelme alátámasztására a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontjában, valamint (2) bekezdésében foglalt feltétlen kizáró okra hivatkozott.
- 4 Ebben az időben ő maga is jogosultja volt az INTERTOPS SPORTWETTEN német szóvédjegynek (a továbbiakban: német védjegy) a fentiekkel azonos szolgáltatások vonatkozásában.
- 5 2000. február 2-i határozatával az OHIM törlési osztálya elutasította a törlési kérelmet azon okból, hogy a szóban forgó közösségi védjegy nem ütközik sem a közrendbe, sem a közérkölcsebe.
- 6 2002. február 21-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) a fellebbezési tanács elutasította a felperes által benyújtott fellebbezést, és kötelezte őt a fellebbezési eljárás során felmerült költségek viselésére.
- 7 A fellebbezési tanács álláspontja szerint annak értékelése során, hogy a védjegy a 40/94 rendelet 7. cikkének f) pontjával ellentétes-e, magát a védjegyet kell megvizsgálni. Márpedig a felperes sosem állította, hogy a szóban forgó közösségi

védjegy önmagában a közrendbe vagy közerkölcsbe ütközik, akár csak Németországban is. Annak kérdése, hogy a közjog ellentétes-e azzal, hogy a beavatkozó ezeket a szolgáltatásokat a Közösség egy részében felajánlja, vagy hogy az ezen szolgáltatásokat népszerűsítő reklámok a közerkölcsbe ütköznek-e, semmiféle kapcsolatban nem áll azzal a védjeggyel, amellyel a felperes ezen szolgáltatásokat kínálja. Az, hogy a beavatkozó nem használhatja Németországban a szóban forgó közösségi védjegyet, végső soron a szóban forgó szolgáltatások felajánlásának jogszerűtlen voltából következik, de ebből nem lehet ezen védjegy önmagában történő használatának jogszerűtlenségére következtetni. Ennélfogva a fellebezési tanács álláspontja szerint nem szükséges megvizsgálni többek között azt a kérdést, hogy a 40/94 rendelet 7. cikkét független módon vagy a tárgyra vonatkozó nemzeti sajátosságokkal való kapcsolatában kell értelmezni, sem pedig azon következményeket, amelyekhez a 40/94 rendelet 106. cikkének (2) bekezdésében foglaltak vezethetnek.

A felek kérelmei

- 8 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;
 - rendelje el a szóban forgó közösségi védjegy törlését;
 - másodlagosan állapítsa meg, hogy a szóban forgó közösségi védjeggyel szemben a német védjegy alapján nem lehet felszólalni.

- 9 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- utasítsa el a keresetet;

 - a felperest kötelezze a költségek viselésére.
- 10 A beavatkozó azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság utasítsa el a felperes kereseti kérelmeit.
- 11 Viszonzásában a beavatkozó azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság csatolja az ügy irataihoz a Deutsches Patent- und Markenamt (német szabadalmi hivatal) 2000. augusztus 23-i határozatát, amellyel az elrendelte a német védjegy törlését.
- 12 A tárgyalás folyamán a beavatkozó azt is kérte, hogy az Elsőfokú Bíróság a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Az ügy érdeméről

A felperes első, a megtámadott határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelméről

Jogalapok és a felek érvei

- 13 Törlési kérelme alátámasztására a felperes egyetlen, a 40/94 rendelet 51. cikkének ugyanazon rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontjával, illetve (2) bekezdésével együttes olvasatban történő megsértéséből eredő jogalapra hivatkozik.

- 14 A felperes megállapítja, hogy számos tagállam – köztük Németország – jogszabályai előírják, hogy kizárólag a vonatkozó terület hatóságai által jóváhagyott vállalkozások jogosultak a szóban forgó szolgáltatások nyújtására. Mivel a beavatkozónak nincs engedélye a szóban forgó szolgáltatások nyújtására Németországban, a Strafgesetzbuch (német büntető törvénykönyv) 284. cikkére tekintettel nem jogosult arra, hogy ezen országban e szolgáltatásokat nyújtsa és reklámozza. 2002. március 14-i ítéletével a Bundesgerichtshof (német szövetségi legfelső bíróság) megtiltotta számára e szolgáltatások Németországban történő reklámozását, és számos német bírósági határozat megtiltotta harmadik felek számára a szóban forgó közösségi védjegy Németországban történő használatát. Egyébiránt maga a beavatkozó is elismerte számos németországi jogvita során, hogy nem rendelkezik ilyen engedéllyel. A felperes ehhez hozzáteszi, hogy a fent hivatkozott nemzeti jogszabályok, köztük a Strafgesetzbuch 284. cikke, megfelelnek a közösségi jognak (lásd a Bíróság C-275/92. sz. Schindler-ügyben 1994. március 24-én hozott ítéletét [EBHT 1994., I-1039. o.] ; a C-124/97. sz. Läärä és társai ügyben 1999. szeptember 21-én hozott ítéletét [EBHT 1999., I-6067. o.] és a C-67/98. sz. Zenatti-ügyben 1999. október 21-én hozott ítéletét [EBHT 1999., I-7289. o.]).
- 15 A felperes véleménye szerint ebből az következik, hogy a szóban forgó közösségi védjegy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja értelmében a közrendbe és közérdeklődésbe ütközik Németországban, valamint a többi tagállamban.
- 16 Ezen a ponton a Bundespatentgericht (német szövetségi szabadalmi bíróság) úgynevezett „McRecht”-, „McLaw”- és „Cannabis”- ügyekben hozott határozataira hivatkozik, mivel, noha ezekben nem került megállapításra törlési ok, kimondták, hogy ha valamely adott szolgáltatónak valamely jogos tilalom értelmében nincs jogosultsága szolgáltatásai nyújtására, akkor nem rendelkezik a szolgáltatásokra vonatkozó védjegyen fennálló joggal sem.
- 17 Továbbá a felperes vitatja, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése f) pontjának értelmezéséhez egységes európai jogszabályokra lenne szükség. Hiszen a fent hivatkozott ítélkezési gyakorlatból és különösen a Zenatti-ítéletből (hivatkozás fent) következik, hogy a sporteseményeken történő fogadások gyűjtésének szabályozására vonatkozó értékeléseket európai szinten tekintetbe kell venni. A 40/94 rendelet

106. cikkének (2) bekezdése nem azt jelenti, hogy ezen értékeléseket csakis nemzeti szinten kell tekintetbe venni, hanem hogy ezen a szinten ugyancsak tekintetbe lehet azokat venni. Egyébiránt a felperes álláspontja szerint a 40/94 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése tartalmilag kiüresedne, hiszen amennyiben a kérdéses közösségi védjegyet nem lehet kizárólag a Közösség egy részén használni, e védjegy törlésének megállapítása kizárt lenne.

18 A felperes arra is hivatkozik, hogy tekintettel azon elvre, mely szerint a védjegyet használni kell ahhoz, hogy a továbbiakban is oltalmat élvezhessen, ha a védjegy használata *a priori* kizárt is azon szolgáltatások vonatkozásában, amelyekre lajstromozták, és ha e szolgáltatások területén minden más használat tiltott is, a védjegyet egyáltalában nem lehet gazdasági értelemben használni, és nem áll fenn semmiféle jog a lajstromozására. Közösségi védjegy esetében, ha annak egyetlen tagállamban történő használata elégséges a 40/94 rendelet 15. cikkével előírt használati kötelezettség teljesítéséhez, e rendelet 7. cikkének (2) bekezdése azt az elvet fejezi ki, mely szerint a védjegy jogosultja azt a Közösségben bárhol használhatja, eltekintve annak elhanyagolható részétől.

19 Egyébként a felperes arra hivatkozik, hogy mivel a szóban forgó közösségi védjegyet 1996. november 27-én jelentették be, vagyis az korábbi, mint a német védjegy, ha a közösségi védjegy törlésére nem kerülne sor, az megakadályozná a német védjegy használatát, miközben a beavatkozó nem jogosult szolgáltatásnyújtására Németországban.

20 Végül a felperes vitatja a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése f) pontjának OHIM által javasolt értelmezését, mely szerint ez a rendelkezés csakis az alapvető társadalmi normákkal nyilvánvalóan ellentétes, pl. sértő vagy trágár védjegy lajstromozásának kizárását teszi lehetővé. Jelen ügyben e rendelkezés még ennek

elismerése mellett is sérelmet szenvedett. Hiszen a fent hivatkozott ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a Bíróság nagy jelentőséget tulajdonít a polgárok védelmének játékszenvedélyük kihasználásával szemben. Azon szolgáltatásokat, amelyek e szenvedély kihasználásán keresztül képesek egy embert anyagilag romba dönteni, ugyanolyan módon kell értékelni, mint a sértést vagy a trágárságot.

- 21 Az OHIM és a beavatkozó megállapítják jelen jogalap megalapozottságát.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 22 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 2004. március 9-ig, azaz a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK rendelet módosításáról szóló, 2004. február 19-i 422/2004/EK tanácsi rendelet hatálybalépését megelőzően alkalmazandó változata 51. cikke (1) bekezdésének a) pontja úgy rendelkezik, hogy a közösségi védjegyet a Hivatalhoz benyújtott kérelem alapján törölni kell, „ha a védjegy lajstromozására [...] a [z ugyanezen rendelet] 7. cikk[é]ben foglalt rendelkezések megsértésével került sor”.
- 23 Ezen utóbbi rendelkezés (1) bekezdésének f) pontja úgy rendelkezik, hogy a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha „a közrendbe vagy a közkerécsbe ütközik”, és (2) bekezdése, kimondja hogy „ az (1) bekezdést akkor is alkalmazni kell, ha a kizáró ok csak a Közösség egy részében áll fenn”.
- 24 Azonnal meg kell állapítani, hogy a felperes – állítása szerint a Németországon kívüli többi tagállamra vonatkozó – érveit nem támasztja alá egyetlen konkrét és pontos bizonyíték sem. Következésképpen ezen érvek nem bírnak relevanciával.

- 25 Továbbá meg kell állapítani, hogy a felperes nem véli úgy, hogy a szóban forgó közösségi védjeggyel érintett megjelölés önmagában a közrendbe vagy a közérkölsbe ütközne, mint ahogyan az ezen védjegy által érintett szolgáltatások sem. Ezek az érvek inkább arra a kijelentésre vonatkoznak, mely szerint valamely olyan nemzeti jogszabály értelmében, amely úgy rendelkezik, hogy kizárólag az illetékes hatóságok által jóváhagyott vállalkozások jogosultak fogadással kapcsolatos szolgáltatások nyújtására, a beavatkozó számára tilos Németországban a szóban forgó szolgáltatások nyújtása, illetve reklámozása. Ezen a ponton nem vitatható, hogy a beavatkozó nem rendelkezik engedéllyel a szóban forgó szolgáltatások nyújtására Németországban.
- 26 Ugyanakkor az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy ez a körülmény még nem jelenti azt, hogy a szóban forgó közösségi védjegy a közrendbe vagy a közérkölsbe ütközne a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja értelmében.
- 27 E tekintetben mindenekelőtt meg kell állapítani, ahogyan azt a megtámadott határozat is kimondja, és amint azt az OHIM és a beavatkozó is véli, hogy annak megállapítása végett, hogy a védjegy közrendbe vagy közérkölsbe ütközik-e, magát a védjegyet, azaz a megjelölést kell megvizsgálni az árujegyzékben szereplő árukkal vagy szolgáltatásokkal összefüggésben.
- 28 Ennek kapcsán emlékeztetni kell arra, hogy a T-224/01. sz., Durferrit kontra OHIM – Kolene (NU-TRIDE) ügyben 2003. április 9-én hozott ítéletében (EBHT 2003., II-1589. o.) az Elsőfokú Bíróság kiemelte, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése albekezdéseinek együttes olvasatából következik, hogy azok a bejelentett védjegy benne rejlő tulajdonságaira utalnak, és nem a védjegyjogosult magatartásával kapcsolatos körülményekre (76. pont).

- 29 Márpedig azon körülményt, mely szerint a beavatkozó számára Németországban tilos a szóban forgó szolgáltatások nyújtása és reklámozása, semmiképp sem lehet úgy tekinteni, mint amely ezen védjegy benne rejlő tulajdonságaira utal a fent hivatkozott értelmezés alapján. Ennélfogva ezen körülménynek nem lehet az a következménye, hogy magát a védjegyet közrendbe vagy közkerkölcsbe ütközővé teszi.
- 30 Meg kell állapítani továbbá, hogy egyetlen, a felperes által előterjesztett érv sem alkalmas ezen álláspont módosítására.
- 31 Ami a Bundespatentgericht McRecht, McLaw és Cannabis ügyekben hozott határozatait [hivatkozás fent] illeti, az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a közösségi védjegyek rendje szabályok együtteséből álló autonóm és sajátos célokat követő rendszer, alkalmazása független a nemzeti rendszerektől (lásd az Elsőfokú Bíróság T-32/00. sz., Messe München kontra OHIM (electronica) ügyben 2000. december 5-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3829. o.] 47. pontját). Következésképpen valamely megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozását kizárólag a vonatkozó közösségi szabályozás alapján kell értékelni (lásd az Elsőfokú Bíróság T-36/01. sz., Glaverbel kontra OHIM (üveglap felülete) ügyben 2002. október 9-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-3887. o.] 34. pontját. Ebből következőleg a Bundespatentgericht fent említett határozatai jelen ügyben irrelevánsak. Mindenképpen meg kell állapítani, hogy – amint azt a felperes elismeri – ezek egyikében sem került megállapításra törlési ok. Mindent egybevetve, ezen ítéletek a jelen ügyben szereplőktől eltérő megjelöléseket és árukat érintenek.
- 32 Ami az azon elvből eredő érvet illeti, mely szerint a védjegyet használni kell, hogy az a továbbiakban is oltalom alatt állhasson, elegendő arra emlékeztetni, hogy – ahogyan az fentebb megállapítást nyert – a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontja alkalmazásában magát a védjegyet, azaz a megjelölést kell megvizsgálni az árujegyzékben szereplő árukkal vagy szolgáltatásokkal összefüggésben. Következésképpen a szóban forgó közösségi védjegy használatával kapcsolatos egyik kérdés sem bír relevanciával e rendelkezés alkalmazása szempontjából.

- 33 Azon érveléssel kapcsolatban, mely szerint ha a szóban forgó közösségi védjegyet nem törlik, az megakadályozza, hogy a felperes német védjegyet használja, jelezni kell, hogy e körülmény még ennek elismerése esetén sem bír relevanciával azon kérdés vonatkozásában, hogy a közösségi védjegy közrendbe vagy közkerkölcsbe ütközik-e. Hiszen ezen utóbbi – és jelen ügyben az egyetlen vitatott – kérdés a lajstromozásnak a 40/94 rendelet 7. cikkében foglalt feltétlen kizáró okaival kapcsolatos, amelyek önálló értékelés tárgyát képezik anélkül, hogy kapcsolatban állnának egyéb védjegyekkel. Az a kérdés, hogy a felperes használja-e német védjegyet, a jelen ügyben tehát teljességgel irreleváns.
- 34 Végezetül, a 40/94 rendelet 106. cikkének (2) bekezdéséből eredő érveléssel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy ez a rendelkezés kimondja, hogy „e rendelet – eltérő rendelkezés hiányában – nem érinti a tagállam polgári, közigazgatási vagy büntetőjogi jogszabályai, illetve a közösségi jog rendelkezései alapján a közösségi védjegy használatától való eltiltás végett az eljárás megindításához való jogot, feltéve, hogy a nemzeti védjegy használata az adott tagállam joga vagy a közösségi jog alapján megtiltható”.
- 35 Márpedig, noha ebből a rendelkezésből az következik, hogy a védjegy használatát meg lehet tiltani többek között a közrendre és közkerkölcsre vonatkozó szabályok alapján, annak ellenére, hogy ezen védjegy a közösségi lajstromozás által oltalom alatt áll, nem következik belőle az, hogy ezen jogosultság releváns lenne a 40/94 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontjában foglalt és a felperes által felvetett kérdés, vagyis annak vonatkozásában, hogy ez a védjegy ugyanezen rendelet 7. cikkének rendelkezéseivel összhangban került-e lajstromozásra. Ennélfogva a jelen érvelést el kell utasítani.
- 36 Egyébként, mivel fentebb megállapítást nyert, hogy az a körülmény, hogy a beavatkozó nem jogosult Németországban a szóban forgó szolgáltatások nyújtására és reklámozására, egyáltalában nem jelenti azt, hogy a szóban forgó közösségi védjegy ellentétes lenne a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének f) pontjával, nem

szükséges megvizsgálni azt a felek által vitatott kérdést, hogy ezt a rendelkezést önállóan kell-e értelmezni. Ugyanígy nem szükséges e rendelkezés OHIM által javasolt értelmezése pontosságának, illetve a felperesnek ezen értelmezésre válaszul előterjesztett érveinek vizsgálata sem.

- 37 Végül, mivel az a körülmény, hogy a beavatkozó nem jogosult Németországban a szóban forgó szolgáltatások nyújtására és reklámozására, nem releváns a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazása vonatkozásában, nem kell megvizsgálni, hogy – amint azt a felperes állítja – ez a körülmény a szolgáltatások szabad nyújtásának semmibeviteléhez vezet-e.
- 38 A fentebb mondottakból következik, hogy a felperes első kereseti kérelmének alátámasztása céljából hivatkozott egyetlen jogalapot, és ennél fogva magát a kérelmet is el kell utasítani.

A második, a szóban forgó közösségi védjegy törlésére irányuló kereseti kérelemről

- 39 A második kereseti kérelemmel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy az első és második kereseti kérelem szövegösszefüggéséből kiderül, hogy a második feltételezi azt, hogy az első, a megtámadott határozat hatályon kívül helyezése iránti kereseti kérelemnek a Bíróság legalább részben helyt ad, és amint azt a felperes megerősítette a tárgyalás folyamán, a második kérelmet arra az esetre terjesztette elő, ha az első kérelemnek a bíróság helyt ad.

- 40 Márpedig, mivel nem nyert megállapítást, hogy a megtámadott határozatot hatályon kívül kellene helyezni, nem kell határozni a második kereseti kérelem elfogadhatóságáról vagy érdeméről (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-66/03. sz., „Drie Mollen sinds 1818” kontra OHIM – Nabeiro Silveria (Galaxia) ügyben 2004. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1765. o.] 50. és 51. pontját).

A harmadik, másodlagosan előterjesztett kereseti kérelemről, mely annak megállapítására irányul, hogy a szóban forgó közösségi védjeggyel szemben nem lehet a német védjegy alapján felszólalni

A felek érvei

- 41 Ezen kérelme alátámasztására a felperes kifejti, hogy egyértelműen meg kell határozni, hogy a szóban forgó közösségi védjegy nem nyújt átfogó „elzáró” hatást jogosultja számára az egész Közösségre vonatkozóan, mikor annak egy részében ezt a védjegyet nem használhatja, noha ez a lehetőség más vállalkozások számára nyitott.
- 42 A tárgyalás folyamán az OHIM és a beavatkozó úgy vélték, hogy a harmadik kereseti kérelmet mint elfogadhatatlant el kell utasítani, mivel híján van az elégséges érvelésnek, továbbá azon oknál fogva, hogy az ilyen határozat a nemzeti jog hatálya alá és nem az Elsőfokú Bíróság hatáskörébe tartozik.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 43 A kiegészítő kereseti kérelemről határozni kell, mivel – amint az fentebb megállapítást nyert – az elsődlegesen előterjesztett első és második kereseti kérelmet el kell utasítani.

- 44 Ugyanakkor, mivel a felperes nem terjeszt elő egyetlen bizonyítékot sem harmadik kereseti kérelme alátámasztására, ezt mint elfogadhatatlant el kell utasítani azon oknál fogva, hogy nem elégíti ki az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontjában előírtakat, amelynek értelmében a keresetlevél tartalmazza többek között azon jogalapoknak a rövid összefoglalását, amelyekre a kérelmet alapozzák.

A beavatkozó által előterjesztett kérelemről, amely arra irányul, hogy az ügy irataihoz csatolják a Deutsches Patent- und Markenamt határozatát, amellyel elrendelte a német védjegy törlését

- 45 E tekintetben elegendő annak megállapítása, hogy mivel a felperesnek a szóban forgó közösségi védjegy törlése iránti kérelméről nem kell határozni, és a jelen keresetet ezt meghaladóan el kell utasítani, a beavatkozó jelen kérelméről nem kell határozni.

A költségekről

- 46 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Jelen ügyben a felperest, mivel pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére. A tárgyaláson a beavatkozó ugyancsak kérte, hogy az Elsőfokú Bíróság a felperest kötelezze a költségek viselésére. Az a tény, hogy az ezirányú kérelmét csak a tárgyaláson terjesztette elő, nem áll ellentétben azzal, hogy a kérelemnek az Elsőfokú Bíróság helyt adjon (lásd a Bíróság 113/77. sz., NTN Toyo Bearing és társai kontra Tanács ügyben 1979. március 29-én hozott ítéletét [EBHT 1979., 1185. o.] és Warner főtanácsnok ezen ítélethez kapcsolódó indítványát [EBHT 1979., 1212. és 1274. o.]). Ennélfogva a felperest a költségek egészének viselésére kell kötelezni.

A fenti indokok alapján,

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) A felperesnek az INTERTOPS szóelemet magában foglaló ábrás közösségi védjegy törlése iránti kérelméről nem kell határozni, úgyszintén nem kell határozni a beavatkozónak azon kérelméről, amellyel egy dokumentumnak az ügy irataihoz való csatolását kéri.

2) Az Elsőfokú Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) Az Elsőfokú Bíróság a felperest kötelezi a költségek viselésére.

Pirrung

Meij

Pelikánová

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. szeptember 13-i nyilvános ülésen

H. Jung

J. Pirrung

hivatalvezető

elnök